

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010562
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8119010562.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.04.2024, v trestnej veci proti obžalovanej A. B. C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/33/2019 zo dňa 09.06.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovanej Mgr. Evy Leskovskej

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov uznal obžalovanú A. B. C. (D. E.) za vinnú z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v dňoch 19.05. - 21.05.2017, 02.06. - 04.06.2017, 16.06.2017, 30.06.2017 - 02.07.2017, 14.07. - 16.07.2017 v F. na ulici G. č. XX a inde ako biologická matka mal. B. H., nar. XX.XX.XXXX marila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom konaní sp. zn. 30P/519/2015 zo dňa 20.03.2017, vykonateľného dňa 27.03.2017 tým, že po prevzatí výzvy Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 05.05.2017, dňa 15.05.2017, podľa § 379 ods. 2 CMP na dobrovoľné plnenie súdneho rozhodnutia s upozornením na následky neplnenia povinnosti, opakovane nerešpektovala uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 05.05.2017, právoplatné a vykonateľné dňa 31.05.2017 o nariadení výkonu uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 30P/519/2015 - 478 zo dňa 20.03.2017, ktorým bol neodkladným opatrením upravený styk otca I. A. H. s mal. B. H., nar. XX.XX.XXXX tak, že otec je oprávnený stýkať sa s mal. B. každý párný týždeň v roku a to v piatok od 16.00 hod. do 18.00 hod., v sobotu od 9.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti matky, kde takýto styk matka nedovoľovala prostredníctvom telefonической komunikácie, preto otec maloletej do miesta bydliska maloletej nevycestoval a tiež osobne, po príchode otca maloletej do miesta bydliska maloletej, vo svojom konaní pokračovala aj v dňoch 28.07.2017 a 11.08.2017, po tom ako bola súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.07.2017 vypočutá a poučená o jej povinnostiach vyplývajúcich z rozhodnutia súdu neodkladného opatrenia a tiež aj dňa 25.08.2017, po následne vydanom uznesení Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 14.08.2017 o uložení pokuty vo výške 300,- €, právoplatnom dňa 04.09.2017 a vykonateľnom dňa 08.09.2017, v dôsledku čoho bol dňa 08.09.2017 v mieste bydliska maloletej uskutočnený výkon rozhodnutia, pri ktorom súd zabezpečil kontakt otca s maloletou dcérou v rodinnom dome vzhľadom na vtedajší zdravotný stav maloletej.

Za to jej súd prvého stupňa uložil podľa § 349 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 400,- € a zároveň podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu úmyselne zmarila, uložil náhradný trest odňatia slobody na 3 mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie okresný prokurátor podaním zo dňa 19.06.2023, doručeným súdu prvého stupňa 22.06.2023 v neprospech obžalovanej čo do výroku

o treste. V písomných dôvodoch svojho odvolania zo dňa 24.07.2023, doručených okresnému súdu dňa 27.07.2023, prokurátor po rekapitulácii napadnutého rozsudku uviedol, že súd správne vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní a na hlavných pojednávaniach, keď obžalovanú uznal vinnou zo spáchania žalovaného prečinu, avšak prokurátor sa nestotožnil s rozhodnutím súdu o výroku o treste. Z uznesenia Okresného súdu Prešov sp. 30P 519/2015 zo dňa 20.03.2017 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bol upravený styk otca s maloletou, vyplýva, že súdu pri rozhodovaní boli známe okolnosti, aj podozrenia matky o sexuálnom zneužívaní maloletej otcom, aj napriek tomu konštatoval, že pre zachovanie ich vzťahu je potrebné zabezpečiť ich vzájomný kontakt. Zákaz styku s maloletou dcérou nie je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Súd konštatoval, že podozrenie zo sexuálneho zneužívania je zatiaľ v rovine podozrenia. Preto súd vzhľadom na podozrenie z trestného činu, styk otca s maloletou navrhol realizovať za prítomnosti matky, považujúc za záruku toho, že pri jej prítomnosti bude zaručená aj ochrana záujmov maloletého dieťaťa. V uvedenom období súbežne prebiehalo civilné konanie na tunajšom súde, kde sudkyňa obžalovanú poučovala o tom, čo má robiť, ako pripraviť dcéru na stretnutie, ako zabezpečiť, aby k ich stretnutiu došlo, s tým, že ak to neurobí dôjde k výkonu rozhodnutia. Až po ôsmich mesiacoch, s výnimkou stretnutia otca s dcérou u psychologičky, až po výkone súdneho rozhodnutia mohol otec stráviť čas s maloletou. Dňa 05.05.2017, bola tunajším súdom vydaná výzva podľa § 379 ods. 2 CMP na dobrovoľné plnenie súdneho rozhodnutia s upozornením na následky neplnenia povinnosti a následného uskutočnenia výkonu rozhodnutia. Aj napriek tomu, opakovane obžalovaná nerešpektovala uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. zn. 27 Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017, právoplatné a vykonateľné dňa 31.05.2017 o nariadení výkonu uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 30P 519/2015 - 478 zo dňa 20.03.2017, ktorým bol neodkladným opatrením upravený styk otca I. A. H. s mal. B. H., v prítomnosti matky, kde takýto styk matka nedovoľovala prostredníctvom telefonickej komunikácie, preto otec maloletej do miesta bydliska maloletej nevycestoval, a tiež osobne, po príchode otca maloletej do miesta bydliska maloletej. Z uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em 1/2017-222 zo dňa 14.08.2017 o uložení pokuty vo výške 300,- €, právoplatnom dňa 04.09.2017 a vykonateľnom dňa 08.09.2017, potom ako otec oznámil súdu neumožnenie styku s dcérou, v dňoch 05.05.2017-07.05.2017 19.05.-21.05.2017, 02.06-04.06.2017, 16.06.2017, 30.06.2017-02.07.2017, 14.07-16.07.2017 vyplýva, že súd dňa 25.07.2017 nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnili obaja rodičia, na pojednávaní vypočul oboch rodičov a súčasne poučil matku o tom, že je povinná dieťa na stretnutie s otcom pripraviť, je nútená dieťaťu hovoriť kladne o otcovi, vysvetliť dieťaťu, že mu nič nehrozí, že sa stretne s rodičmi, že matka na stretnutí bude prítomná. Otec po pojednávaní oznámil súdu dňa 28.07.2017 a 11.08.2017, že mu matka stretnutie s maloletou dcérou neumožnila s odôvodnením, že dcéra sa s ním odmieta stretnúť. Prokurátor ďalej poukázal na to, že aj z rozsudku Krajského súdu 6CoP/1/2018 z 06.02.2018 vyplýva, že pre zdravý psychický vývoj dieťaťa je nevyhnutná participácia oboch rodičov na jeho výchove, pričom citoval jednotlivé pasáže uvedeného rozsudku. Obžalovaná sa teda neriadila uzneseniami civilných súdov, neumožnila poškodenému styk s jeho maloletou dcérou a riadne ju za tým účelom neodovzdala, takýchto čiastkových útokov sa dopustila po dlhšiu dobu, opakovane. Tým marila výkon predbežného opatrenia, napriek tomu, že vtom čase voči nej prebiehalo aj konanie o výkon predbežného opatrenia. Podľa názoru prokurátora ustanovenie § 349 Tr. zákona predpokladá, aby sa využili najskôr všetky prostriedky iného právneho odvetvia, v tomto prípade civilného konania, bez toho, aby došlo najskôr k vydaniu rozhodnutia vo veci starostlivosti súdu o maloletých a následne k vydaniu opatrenia výkonu tohto rozhodnutia. Aj napriek upozornením súdu vyplýva neznalosť matky dieťa pripravovať na styk s otcom, ktorá až citlivo prihliadala na potreby dieťaťa, riadená usmernením psychologičky v čase, keď sa viedlo vyšetřovanie závažného zločinu. Obhajoba matky, že dieťa mala na styk pripravené, len nebola schopná donútiť dcéru, aby išla s otcom, a aby bol dodržaný styk určený súdom, nezbavuje obžalovanú trestnoprávnej zodpovednosti z uvedeného prečinu. Z vyjadrení obžalovanej tiež vyplýva, že nikdy nechcela B. doviest' k nemu tak, žeby s tým ona nesúhlasila, avšak do domu ho pustiť nechcela aj tým, že mala podozrenie zo sexuálneho zneužívania, a tiež pre zlé vzťahy s rodičmi, s ktorými býva a nepriali si jeho prítomnosť v ich dome, z uvedeného vyjadrenia vyplýva úmyselná forma zavinenia obžalovanej prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona. Prokurátor konštatoval, že prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona je trvácim trestným činom, trestná činnosť trvá po dlhší čas a skladá sa buď z viacerých čiastkových útokov, resp. spočíva v udržovaní protiprávneho stavu. Z uznesenia Krajského súdu Prešov sp. zn. 26CoE/15/2018 zo dňa 03.04.2018 vyplývalo, že súd prvej inštancie v prebiehajúcom konaní využil všetky zákonom predvídané podmienky, t.j. nariadil výkon uznesenia zo dňa 05.05.2017, vyzval povinnú matku na podrobenie sa vykonateľnému súdному rozhodnutiu, upozornil ju na následky nesplnenia povinnosti, nariadil pojednávanie, na ktorom oboch rodičov vypočul a opätovne poučil matku o povinnostiach, uložil jej pokutu uznesením zo dňa 14.08.2017,

dňa 08.09.2017 uskutočnil výkon rozhodnutia v mieste bydliska, pri ktorom zabezpečil kontakt otca s maloletou dcérou v rodinnom dome. V súvislosti s predmetnou vecou poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 10To/37/2022 zo dňa 11.01.2023, vydané za obdobný prečin aj vzhľadom na nekritický postoj obžalovanej k prejednávanej veci. V závere písomných dôvodov odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/33/2019-960 zo dňa 09.06.2023, čo do výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku v tejto časti sám rozhodol, uložením obžalovanej trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Obžalovaná taktiež podala v zákonnej lehote odvolanie proti napadnutému rozsudku podaním zo dňa 26.06.2023, doručeným prvostupňovému súdu elektronickými prostriedkami dňa 26.06.2023 prostredníctvom svojej obhajkyne voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ako aj voči konaniu, ktoré mu predchádzalo. Písomné odôvodnenie odvolania obžalovaná doručila okresnému súdu elektronickými prostriedkami dňa 10.08.2023 prostredníctvom svojej obhajkyne, v ktorom namietala, že rozsudok súdu je arbitrárny, nemá oporu v skutkovom stave, vo vykonanom dokazovaní, v zákone ani v ustálenej rozhodovacej praxi, odôvodnenie je nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Súd podľa obžalovanej vyslovil jej vinu a toto rozhodnutie založil na skutočnosti, že svojím konaním naplnila skutkovú podstatu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, odmietavý postoj maloletého dieťaťa nemala brať do úvahy a tento využila ako výhovorku pre nerealizáciu styku, jej motívom bolo uškodiť poškodenému, pred začatím trestného stíhania boli voči obžalovanej použité všetky civilné opatrenia na vynútenie si realizácie neodkladného opatrenia. Výrok rozsudku o vine založený na uvedených dôvodoch je výsledkom nezákonného civilného vykonávacieho konania, ako aj trestného konania a svojvoľného hodnotenia dôkazov súdom vrátane ním prijatých záverov, ktoré z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplývajú a sú s dôkazmi v priamom rozpore. Podľa názoru obžalovanej konajúci súd na str. 29 rozhodnutia nespochybňuje jej snahu dieťa na styk pripraviť, zároveň však v zjavnom rozpore s uvedeným a v rozpore s reálnym skutkovým stavom uvádza, že motívom konania obžalovanej boli zlé vzťahy s poškodeným, ktoré využila na to, aby poškodenému uškodila a vyhovorila sa, že dieťa styk s ním odmieta a údajne úmyselne marila pokusy o styk (str. 30 rozsudku). Takéto odôvodnenie súdu nemá absolútne žiaden podklad vo vykonanom dokazovaní a už vôbec nie v reálnom stave a z rozhodnutia ani nie je zjavné, čo viedlo súd k tak závažným až difamujúcim záverom a o čo konkrétne ho opiera (čo má za následok vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia). Z vykonaného dokazovania síce súd nadobudol vedomosť, že vzťahy medzi obžalovanou a poškodeným boli narušené, avšak z dokazovania žiadnym spôsobom nevyplývalo, že by bolo jej zámerom uškodiť poškodenému. Z prečítanej viber komunikácie vyplýva pravý opak a to až o šikanóznom správaní poškodeného vo vzťahu ku obžalovanej, kedy ju okrem iného viackrát osočuje, že je psychicky narušená a vyhráža sa jej, že skončí na psychiatrii, keď mu nedá dcéru. Bol to práve poškodený, ktorý v záverečnej reči na jednej strane uviedol, že trestným stíhaním sledoval jediný cieľ a to stretávanie s dcérou, na druhej strane, napriek tomu, že tento styk prebieha, pre obžalovanú požadoval prísnejší trest. Z vykonaného dokazovania, konkrétne z písomných dôkazov A. D., F. J., A. C. C., z ich správ, výpovedí, mailovej komunikácie s menovanými, videozáznamov z pokusov o stretnutie, z lekárskeho záznamov o zdravotnom stave maloletej, znaleckého posudku na posúdenie hodnovernosti osoby obžalovanej, bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že nefabuluje, je dôveryhodná osoba, nemá postranný úmysel, dieťa na styk pripravuje a úporne sa snaží nájsť spôsob ako styk realizovať tak, aby došlo k eliminácii stresových prejavov u dieťaťa. Jedinou motiváciou bolo rešpektovať zdravý psychický a fyzický vývoj dcéry, brať ohľad na jej vôľu ako aj vonkajšie prejavy správania pri stresových faktoroch, akými boli práve pokusy o styk. Obžalovaná dôrazne odmieta tvrdenie súdu, že prebiehajúce trestné stíhanie bolo jedným z dôvodov, pre ktoré neumožnila styk, pretože nikdy svojvoľne nebránila dcére, aby sa so svojím otcom stretávala. Dcéra nejavila záujem o stretnutie s otcom, navyše negatívnymi prejavmi dávala najavo svoju odmietavú reakciu vo vzťahu k nemu. Obžalovaná opakovane tvrdila, že dieťa nebude nasilu nútiť, fyzicky premáhať jeho odpor, používať svoju silu na dosiahnutie cieľa neodkladného opatrenia, keď pokusy o styk dcéru stresovali do takej miery, že utekala preč do inej izby, plakala, triasla sa, pričom sa obžalovaná bála, že skolabuje, plytko a prerušovane dýchala, či dokonca sa začala v noci pomočovať. Predložené videozáznamy preukazujú, že nešlo o výhovorky, ale o autentickú odmietavú reakciu dieťaťa, keď malo prísť k realizácii styku. Je bez pochyb zjavné, že dcére v stretnutiach nebránila a taký záver z dokazovania ani nevyplýva. Samotná F. J. vo svojej výpovedi uviedla, že je kontraproduktívne premáhať odpor dieťaťa, negatívne sa vymedzila voči možnosti nasilu prelomiť odpor a už vôbec neodporúčala náhodné stretnutie dieťaťa niekde mimo domova. Obžalovaná preto rešpektovala odporúčanie, aby bola dcéra mimo interiéru, keď má dôjsť ku styku, vzala ju do záhrady, avšak ako je zdokumentované

na videozázname, ani zmena prostredia nevedla k zlepšeniu situácie. Ako vyplýva zo záznamov, obžalovaná dcéru prehovárala, ubezpečovala, že s ňou bude, že pôjdu spolu na prechádzku, s kočíkom a pod., napriek tomu však dieťa pokusy odmietalo. Nie je zrejmé, ako okresný súd dospel k záveru, že obžalovaná vytvárala neprijateľné podmienky, pričom uvedené nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom a vykonaným dokazovaním. Čo sa týka skutočnosti, že nevpustila poškodeného dovnútra pre zlé vzťahy s jej rodičmi, je nevyhnutné doplniť aj to, že dom bol vo vlastníctve jej rodičov a títo si jeho prítomnosť neželali. Na predložennom videozázname z augusta 2017 svedok E. opakovane vyzýva poškodeného, aby opustil jeho pozemok, čo však poškodený nerešpektuje, provokuje svedka a cielene zhoršuje ich vzájomne naštrený vzťah. Bol to sám poškodený, ktorý aktívne a sústavne sťažoval výkon rozhodnutia, napr. aj popísaným provokujúcim správaním voči vlastníkovi nehnuteľnosti. Nie je ani pravdivé tvrdenie súdu, že obžalovaná nevpustila dcéru von, keďže na záznamoch z viacerých pokusov je zreteľne vidieť, že dcéra ísť von odmieta, zdráha sa a uteká preč. Vzhľadom k namietanému je zrejmé, že záver súdu o údajne obžalovanou vytváraných neprijateľných podmienkach nemá oporu v dôkazoch ani v skutkovom stave a je výsostne arbitrárny. Obžalovaná v písomných dôvodoch svojho odvolania ďalej namietala konštatovanie súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého na zvukovoobrazových záznamoch „jasne deklaruje, že dcéra von z domu nepôjde.“ Uvedený prejav bol výsledok zúfalstva, ktorému predchádzalo opakované nerešpektovanie vôle dieťaťa zo strany poškodeného, ktorému bolo známe, že dcéra ísť von nechce, nejaví záujem o stretnutie a navyše je vážne stresovaná. Taktiež nie je pravdivé ani tvrdenie súdu, že na videozázname z výkonu rozhodnutia z 08.09.2017 je zrejmé, že dieťa prirodzene a bez obáv reaguje na poškodeného. Ide o vrchol svojvôle súdu pri hodnotení dôkazov, keď je na zázname zachytený pravý opak, a to že dieťa sa zdráha čo i len poďakovať poškodenému za hračky, odmieta ísť za ním, pozdraviť ho, sudkyňa vrátane obžalovanej ho prehovára, prítomní dieťaťu dohovárajú, že si hračky nemôže nechať a zoberú mu ich, ak nedá najavo vďačnosť. Okresný súd vo svojom rozhodnutí ignoruje opakované prejavy odporu zo strany maloletej, ako aj simuláciu zo strany poškodeného, ktorou sa snažil tento odpor prelomiť. Súd ďalej konštatuje, že jej obhajoba spočívajúca v nevedomosti, že má dieťa na styk pripraviť, keďže taká povinnosť nie je uvedená vo výroku neodkladného opatrenia, je irelevantný. Námietačka obžalovanej v tejto súvislosti spočívala v nezákonnosti trestného konania založeného na nezákonnom vykonávanom konaní, ktorého podkladom bolo neodkladné opatrenie nestanovujúce jej žiadnu povinnosť. Ak súd tvrdí, že si mala svoje povinnosti odvodiť, domyslieť, že o nich bola poučená civilným súdom, potom obžalovaná precizuje, že nie je povinnosťou účastníka konania domnievať sa, odvodzovať svoje práva, či povinnosti z predchádzajúcich rozhodnutí, či z následného poučenia súdu a takýto postup ani nemôže právne konformným spôsobom zhojiť vadu neurčitosti výroku. Keď súd argumentuje, že Krajský súd v Prešove nevyslovil neurčitosť výroku neodkladného opatrenia, potom je nevyhnutné dodať, že predmetná vada nebola predmetom jeho preskúmvacej činnosti. V tejto súvislosti sa obžalovaná odvolávala na ňou predložené rozsudky v rámci dokazovania, na ktoré súd žiadnym spôsobom v rámci hodnotenia dôkazov v odôvodnení nereflektuje, pričom výrok neodkladného opatrenia žiadnu povinnosť vo vzťahu k jej osobe nestanovoval. Nie je teda možné prisvedčiť súdu, že sa nejednalo o nové rozhodnutie, ale iba o zmeňujúci výrok predchádzajúceho rozhodnutia civilného súdu, preto nebolo potrebné uvádzať celý výrok vrátane povinností. Ak by tomu tak bolo, bol civilný súd v novom rozhodnutí, t. j. v neodkladnom opatrení, povinný uviesť, že sa jedná o zmenu rozhodnutia, konkrétne ktorého rozhodnutia a v akej časti sa iné rozhodnutie mení, to sa však v prípade neodkladného opatrenia nestalo. Ak sa od účastníkov konania vyžaduje splnenie určitej povinnosti a jej opomenutie má byť predpokladom pre následné zákonné vykonávacie konanie, detto trestné konanie, potom musia byť povinnosti jasne a určito uvedené vo výroku, nakoľko jedine a výlučne výrok rozhodnutia môže stanovovať následne vynútiteľné práva a povinnosti, tieto nemôže zakotviť ani odôvodnenie rozhodnutia ani dodatočné poučenie príslušným orgánom. V zmysle judikatúry slovenských súdov je neurčitosť výroku, z ktorého nie sú zrejmé práva a povinnosti strán takou vadou konania, ktorá je porušením ústavného práva na spravodlivý súdny proces a preto je následne uskutočnené vykonávacie konanie ako aj naň nadväzujúce trestné konanie v jej prípade nezákonné. Obžalovaná ďalej konštatovala, že súd uviedol, že ak zdravotný stav dieťaťa objektívne znemožňoval uskutočnenie styku, obžalovaná bola povinná poskytnúť poškodenému náhradný termín. V tejto súvislosti je nevyhnutné poznamenať, že nie je jasné o ktorom ochorení a ktorý dátum má súd v danom prípade namysli, keďže napriek chorobe maloletej dňa 08.09.2017 sa styk po vzájomnej dohode obžalovanej a sudkyne s ohľadom na chorobu v menšom časovom rozsahu uskutočnil. Čo sa týka ochorenia v novembri 2017, tento termín jednak nie je predmetom obžaloby a jednak alternatívy na náhradný termín poškodený dostal, čo vyplýva z mailovej komunikácie založenej v spise, aj keď to poškodený v rozpore s predloženými písomnými dôkazmi vo svojej výpovedi poprel. Na margo náhradných termínov však je potrebné uviesť, že takáto povinnosť neodkladným opatrením stanovená

nebola, preto dospel súd k úsudku, ktorý nemá podklad v dokazovaní ani v skutkovom stave. Súd v súvislosti s odmietavým postojom maloletej poukazuje na znalecký posudok F. K. a to napriek tomu, že obžalovaná v konaní namietala spôsob jej znaleckého dokazovania, kedy menovaná znalkyňa prišla do kontaktu s dcérou iba na krátky a nedostatočný čas. Súd sa vôbec v rozsudku nevysporiadal s opačnými závermi, ktoré predniesla priamo na pojednávaní vo svojej výpovedi F. J., ktorá maloletú vyšetrovala opakovane a dlhodobo, preto mala komplexné informácie nevyhnutné na náležité posúdenie situácie a vyvodenie pre daný prípad relevantných záverov, pričom na predmetných záveroch zotrvala aj po tom, čo disponovala údajmi aj od poškodeného. V napadnutom rozsudku súd dospel k záveru, že dieťa nemá oprávnenie na rešpektovanie svojho názoru vo vzťahu ku svojej vôli nebyť s otcom, pričom uvádza, že obžalovaná nesmela a nemala rešpektovať vôľu svojho dieťaťa. Predmetné tvrdenie je v príkrom rozpore s Dohovorom, ktorým je Slovenská republika ako aj orgány konajúce v jej mene viazané. Právo dieťaťa na vyjadrenie svojho názoru a právo na rešpektovanie svojho názoru zo strany okolia dieťaťa súd v príslušnej trestnej veci dieťaťu uprel. Obžalovaná ako matka je povinná chrániť svoje dieťa a presadzovať jeho záujmy a brať ohľad na jeho vôľu, zároveň v tejto súvislosti poukázala na rozsiahlu a ustálenú judikatúru nielen slovenských súdov, ale priamo ESLP (viď rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoP 19/2016-951 z 24. mája 2016, nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 13.10.2015, sp. zn. III. ÚS 3462/14, rozsudok OS Košice II, sp. zn. 5T 59/2022 zo dňa 25.11.2022, uznesenie KS Košice, sp. zn. 6To/2/2017 zo dňa 14.02.2017, rozsudok OS Žiar nad Hronom, sp. zn. 3T 1/2014 zo dňa 28.03.2017, rozsudok KS Nitra, sp.zn. 2To/22/2013 zo dňa 03.04.2013). Ďalej obžalovaná v dôvodoch svojho odvolania uviedla, že ak aj mal súd za to, že jej konaním by boli inak naplnené niektoré znaky trestného činu marenia výkonu rozhodnutia, nesprávne právne posúdil splnenie podmienky bezvýsledného použitia civilných opatrení. Súd v napadnutom rozsudku poukazuje na skutočnosť, že trestné stíhanie bolo začaté po vyčerpaní prostriedkov civilného práva smerujúcich k výkonu rozhodnutia, pričom medzi tieto prostriedky radí uloženie poriadkovej pokuty, výzvu na splnenie povinnosti styku, asistenciu polície a pracovníčok ÚPSVaR a výkon rozhodnutia sudkyňou. Nie je zrejmé, čo súd konkrétne myslí pod asistenciou polície, ale jednak akúkoľvek prítomnosť polície nemožno kvalifikovať ako akékoľvek opatrenie a zároveň k žiadnej asistencii polície nedošlo. Práve naopak, polícia sa dostavila na miesto pokusu o styk iba na základe jej privolania poškodeným, pričom samotný poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že bol príslušníkmi Policajného zboru poučený o nemožnosti zasiahnuť a v ich kompetencii bolo iba spísanie úradného záznamu. Z uvedeného sú zrejmé 2 podstatné skutočnosti a to, že k žiadnej asistencii polície nedošlo a že sa o žiadne civilné opatrenie smerujúce k výkonu rozhodnutia nejedná. Namietané platí aj o účasti sociálnych pracovníčok, ktoré zhodne a doslova uviedli, že prišli iba v úlohe pozorovateľiek a nemajú žiadnu právomoc zasiahnuť do pokusu o styk, či akýmkoľvek iným spôsobom na ňom participovať. Podľa názoru obžalovanej účasť sociálnych pracovníčok-pozorovateľiek nespadá pod civilné opatrenie smerujúce k výkonu rozhodnutia a príslušná účasť sociálnych pracovníčok ani za tým účelom nebola nariadená súdom, ale na miesto pokusu o styk sa dostavili iba na základe súkromnej žiadosti osoby poškodeného. Súd ďalej medzi použité opatrenia civilného práva rozsudku zaraďuje uskutočnenú výzvu. Keďže jej bližšia špecifikácia v odôvodnení chýba, možno sa iba domnievať a usudzovať z výroku rozhodnutia, že ide o výzvu OS Prešov, sp. zn. 27Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že predmetná výzva nespĺňala náležitosti vyžadované príslušnými právnymi predpismi, v dôsledku čoho ju nie je možné považovať za legitímnu výzvu a teda nemôže ani vyvolávať následky v trestnom konaní. Ako vyplýva zo znenia Výzvy OS Prešov, sp.zn. 27Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017, táto neobsahovala poučenie podľa § 6 ods. 1 písm. a), písm. c) a čo je najzávažnejšie ani poučenie podľa písm. e), ktoré sa týkalo samotných trestnoprávných následkov, preto uvedená výzva nespĺňala kritéria v zmysle vykonávacieho predpisu, v dôsledku čoho ju nemožno ani vyhodnotiť ako výzvu zákonnú, preto je podľa obžalovanej vylúčené, aby bola podkladom zákonne začatého trestného stíhania. Ďalej k otázke pojednávania zo dňa 25.07.2017, na ktorom bola obžalovaná podľa súdu poučená o povinnostiach vyplývajúcich z rozhodnutia o neodkladnom opatrení, menovaná konštatovala, že nie je zrejmé, či pojednávanie alebo poučenie radí súd k civilným opatreniam, keďže ich v napadnutom rozsudku vôbec nespomína. Obhajoba hodnotila či bolo možné dané úkony vnímať ako civilné opatrenia v zmysle Civilného mimosporového poriadku a ustanovenia § 349 Tr. zákona, pričom citovala § 3 ods. 6 vyhl. MS SR č. 207/2016 Z.z.. Podľa jej názoru pojednávanie samo o sebe nie je opatrením, ktoré smeruje k dobrovoľnému splneniu povinnosti, ale je prostriedkom, ktorým súd zisťuje skutkový stav veci a okolnosti, pre ktoré prípadne k plneniu povinností v zmysle vykonateľného rozhodnutia nedochádza. Ak okresný súd konštatoval, že bola poučená o svojich povinnostiach na pojednávaní dňa 25.07.2017, je nevyhnutné zároveň dodať, že nie každá aktivita zo strany súdu je opatrením civilného práva, ale význam pre prípadné následné trestné konanie má iba zákonná výzva, čoho dôkazom je samotná skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie malo

obsahovať poučenie o následkoch spojených s neuskutočnením styku. Ako je zrejmé zo spisového materiálu OS Prešov, sp. zn. 27Em 1/2017, predvolanie na predmetné pojednávanie zákonné poučenie neobsahovalo a vychádzajúc z obsahu zápisnice, sudkyňa príslušné poučenie vyžadované právnym predpisom ani dodatočne ústne neuskutočnila. V súvislosti s nariadením pojednávania, v rámci ktorého bolo prednesené iné a nie zákonné poučenie, došlo k závažnému porušeniu práv obžalovanej, čím boli príslušné úkony vykonané v rozpore so zákonom. Pokiaľ súd rozhoduje o tak závažnej skutočnosti akou je trestný čin a následná vina obžalovaného, potom sa v procese dokazovania a vyhodnocovania dôkazov nesmie uspokojiť s čisto formalistickým nazeraním na uskutočnené úkony civilného súdu, či úkony osôb účastných v procese pokusov o styk, ale tieto musí podrobiť detailnému preskúmvaniu z hľadiska ich zákonnosti v rámci predpisov upravujúcich výkon rozhodnutia. Jediný správny záver podľa obžalovanej, ku ktorému je možné dospieť je ten, že Výzva OS Prešov, sp.zn. 27Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017 nie je kvalifikovanou výzvou v zmysle § 379 CMP, nakoľko neobsahuje obligatórne náležitosti a z dôvodu jej nelegitimity na ňu nie je možné prihliadať ako na uskutočnený úkon civilného opatrenia, čo platí aj pre pojednávanie dňa 25.07.2017. Ak teda konajúci súd uvádza, že trestné stíhanie bolo použité ako posledná a krajná možnosť, keď boli vyčerpané všetky prostriedky civilného práva, je zrejmé, že uvedené konštatovanie je v rozpore so skutkovým stavom. Obžalovaná namieta, že zákonný predpoklad pre začatie trestného stíhania a to znak plurality civilných opatrení a ich márneho vyčerpania nebol v danom prípade splnený, v dôsledku čoho bola obžaloba podaná predčasne a nezákonne a rovnako je z príslušného dôvodu nezákonný aj samotný odsudzujúci rozsudok. Ďalej v odôvodnení odvolania obžalovaná poukázala na to, že ak má súd vydať rozhodnutie o vine či nevine, musí skúmať, či boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pričom nevyhnutným predpokladom uvedeného skúmania je posúdenie: ktoré z úkonov súdu je vo všeobecnosti možné považovať za civilné opatrenia vyžadované skutkovou podstatou, o aké právne predpisy sa opiera úvaha súdu o tom, ktoré z úkonov súdu sú civilným opatreniami vo vykonávacom konaní; či boli niektoré z týchto úkonov civilným súdom uskutočnené; či boli úkony civilného súdu vykonané v zmysle predpisov, ktoré sa na ne vzťahujú a teda, či spĺňajú náležitosti požadované platnou legislatívou; kedy došlo k uskutočneniu kvalifikovaných úkonov súdov, či v nadväznosti na tieto uskutočnené úkony, t.j. po tom, čo boli bezvýsledne použité opatrenia, nebol styk realizovaný, a z akého dôvodu, t.j. či došlo k mareniu úradného rozhodnutia. Uvedené však v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje. Nie je zrejmé, ktoré konkrétne opatrenia by mali byť spôsobilými podľa § 349 Tr. zákona, ďalej v odôvodnení úplne absentuje ako a či vôbec sa súd vysporiadal s námietkou, že až konanie nasledujúce po použití prostriedkov, teda opatrení civilného práva by bolo možné za splnenia ostatných podmienok považovať za trestné. Obžalovaná opakovane uvádzala, že uznesenie o uložení pokuty bolo právoplatné až 04.09.2019 a vykonateľné až 08.09.2017, pričom 08.09.2017 bola maloletá chorá, o čom bol predložený aj lekársky záznam, ktorého vierohodnosť civilný ani trestný súd nespochybnil. To znamená, že uvedený dátum k mareniu styku nedošlo, napokon pokus o styk v daný dátum ani nie je predmetom trestného stíhania. Súd sa opomenul vysporiadať s uvedenými námietkami právne konformným spôsobom a nakoľko sa jedná o vyriešenie zásadnej otázky pre následné posúdenie, či došlo ku spáchaniu trestného činu, postihol tým rozsudok závažnou procesnou vadou nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V kontexte zachovania práva na spravodlivé konanie obhajoba poukázala na judikatúru ESLP, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. V ďalšej časti písomných dôvodov obžalovaná namieta, že je bez právneho významu konštatovanie súdu, že k začatiu trestného stíhania došlo po údajnom vyčerpaní prostriedkov civilného práva, keďže dané trestné stíhanie bolo v rozpore s literou zákona začaté voči údajným skutkom, ktoré dátumovo predchádzali tvrdenému vyčerpaniu civilných opatrení. Formulácia skutkovej podstaty trestného činu podľa § 349 Tr. zákona je jasná a určitá a nepripúšťa iný výklad než ten, že najprv musia byť použité civilné opatrenia a až následné neželané konanie, ku ktorému dochádza po použití opatrení je možné kvalifikovať ako trestný čin. Zároveň je potrebné konštatovať, že je vylúčený spätný trestnoprávny postih skutkov, ku ktorým by eventuálne dochádzalo ešte pred splnením podmienky neúspešnosti aplikácie civilných opatrení. V prejednávanom prípade bolo trestné stíhanie začaté, obžaloba podaná a napokon bola obžalovaná uznaná za vinnú za skutky, ku ktorým malo dôjsť (podľa odsudzujúceho výroku rozsudku) v troch časových etapách: Prvá etapa: 19.05.-21.05.2017, 2.06.-4.06.2017, 16.06.2017, 30.06.-02.07.2017, 14.07.-16.07.2017, Druhá etapa: 28.07.2017, 11.08.2017, Tretia etapa: 25.08.2017. Súd v odsudzujúcom výroku uvádza, že ku skutkom v prvej časovej etape v dňoch 19.05.- 21.05.2017, 02.06.-04.06.2017, 16.06.2017, 30.06.-02.07.2017, 14.07.-16.07.2017 malo dôjsť po tom, čo si obžalovaná dňa 15.05.2017 prevzala Výzvu OS Prešov, sp. zn. 27 Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017. V prvom rade je nevyhnutné uviesť, že je vylúčené, aby došlo k stíhaniu za skutky v uvedenom časovom rámci od 19.05.2017 do 16.07.2017, nakoľko pri nich nebol splnený zákonný znak bezvýsledného použitia civilných opatrení, keďže do 16.07.2017 bolo

vo vykonávacom konaní uskutočnené iba jedno civilné opatrenie a to Výzva, ktorá v zmysle vyššie uvedených úvah nebola kvalifikovanou a zákonnou, ergo nemohla vyvolať ani zákonné trestnoprávne následky. Odhliadnuc od samotnej nezákonnosti uskutočnenej Výzvy zároveň je potrebné uviesť, že bola vydaná vo vykonávacom konaní, ktoré bolo právoplatne začaté až dňom 31.05.2017, t. j. dňom právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia OS Prešov, sp. zn. 27Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017 o nariadení výkonu uznesenia. Keďže Výzva OS Prešov, sp. zn. 27Em 1/2017 zo dňa 05.05.2017 je úkonom súdu uskutočneným v konaní 27Em 1/2017 a príslušné konanie bolo začaté až 31.05.2017, t. j. dňom právoplatnosti uznesenia o nariadení výkonu uznesenia, je vylúčené, aby mohla vyvolávať účinky skôr ako pred časom, kedy bolo samotné konanie, ku ktorému sa vzťahuje, právoplatne a vykonateľne začaté. A teda, jej účinnosť sa môže datovať najskôr od 31.05.2017, čo absolútne vylučuje stíhanie za skutky v období 19.05.2017-21.05.2017. To znamená, že stíhanie za skutky do 16.07.2017 je taktiež vylúčené a to z dôvodu absencie početnosti civilných opatrení, ako aj absencie zákonnosti dovtedy jediného opatrenia - výzvy. Súd ďalej v odsudzujúcom výroku započítava skutky, ktorých sa mala obžalovaná dopustiť v dňoch 28.07.2017 a 11.08.2017 po tom, čo bola na pojednávaní dňa 25.07.2017 poučená o svojich povinnostiach. Stíhanie a napokon odsúdenie za skutky v uvedených dňoch je nezákonne, nakoľko pri nich opätovne nebola splnená podmienka použitia opatrení. Aby mohla byť obžalovaná stíhaná za skutky, ktoré sa údajne stali v týchto dňoch, muselo by im predchádzať použitie viacerých opatrení. Podmienka plurality použitia civilných opatrení pri stíhaní za skutky v dňoch 28.07.2017 a 11.08.2017 preto nebola splnená. Uvedené platí aj pri skutku dňa 25.08.2017, pri ktorom súd uvádza, že k nemu došlo po vydaní uznesenia OS Prešov, sp. zn. 27Em 1/2017 zo dňa 14.08.2017 o uložení pokuty. Je síce pravdou, že uznesenie bolo v príslušný deň vydané, avšak pri jeho vydaní obžalovaná nebola prítomná, doručované bolo až následne a bolo jej doručené až dňa 04.09.2017, kedy zároveň príslušné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a až odo dňa právoplatnosti mohlo vyvolávať v spojení s inými podmienkami trestnoprávne následky. Preto je vylúčené, aby mohla byť obžalovaná stíhaná za skutok zo dňa 25.08.2017, ktorého údajne uskutočnenie chronologicky predchádza nielen doručeniu, ale čo je určujúce, predchádza samotnému nadobudnutiu právoplatnosti uznesenia o uložení pokuty ako uskutočneného civilného opatrenia. Ako je z uvedeného zrejme, pre trestné stíhanie za skutky v popísaných troch časových etapách nebol splnený základný znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 349 Tr. zákona a to znak „časovej následnosti marenia rozhodnutia po bezvýslednom použití opatrení“. Obžalovaná dala do pozornosti odvolaciemu súdu, v súvislosti s odsúdením za márne pokusy o styk skutočnosť, že konajúci súd medzi tieto skutky zaradil aj dátumy, keď k žiadnemu pokusu o styk nedošlo, nakoľko sa obžalovaný v dňoch 19.05.-21.05.2017, 02.06.-04.06.2017, 30.06.-02.07.2017, 14.07.-16.07.2017, t.j. v polovici prípadov, do miesta bydliska dcéry ani len nedostavil. Neobstojí svojvoľná úvaha súdu nemajúca podklad v judikatúre ani v legislatíve, že k mareniu došlo prezentovaním „zámeru styk neumožniť“, ktorý obžalovaná údajne uviedla v predchádzajúcej viber komunikácii a preto poškodený do miesta bydliska nevycestoval. Súd opätovne prezentuje zavádzajúce tvrdenia, keďže v predloženej viber komunikácii je vyslovene uvedené, že dcéra bola pripravovaná, avšak styk odmietala. Poškodenému nič nebránilo za dcérou pricestovať, presne tak ako to spravil v iných prípadoch. Vyvodenie trestnoprávných dôsledkov za neuskutočnené pokusy nemá oporu v legislatíve a je v rozpore s princípmi právnej istoty, kedy je povinný rodič doslova vystavený svojvôli oprávneného subjektu, ktorý sa o výkon úradného rozhodnutia na mieste samom ani nepokúsi, svoj čas strávi na úplne inom mieste a úplne odlišným spôsobom než stretnutím sa s dieťaťom, resp. pokusom oňho, avšak napriek týmto skutočnostiam bude povinný rodič vystavený trestnej perzekúcii. Uvedené nie je možné po právnej stránke akceptovať. Odhliadnuc od všetkých uvedených námietok a vytýkaných vád civilných aj trestných konaní a rozhodnutí na záver obžalovaná v rámci obhajoby doplnila, že aj keby mal súd za to, že sú inak naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 349 Tr. zákona, je daná možnosť aplikácie princípu ultima ratio. Zároveň sa dôrazne vyhradila voči konštatovaniu súdu o tom, že 8 mesiacov neumožnila styk dieťaťa s otcom, keďže dieťa styk odmietalo a v konaní nebolo predmetom dokazovania koľkokrát a či vôbec sa poškodený o osobný kontakt pred 16.05.2017 na mieste samom pokúsil. Má za to, že princíp ultima ratio je možné aplikovať aj pri danom trestnom čine, nakoľko sú v prejednávacom prípade splnené podmienky na jeho použitie a to s ohľadom na odmietavý postoj dieťaťa (t.j. okolnosti prípadu), súdom nespochybnenú prípravu dieťaťa na styk z mojej strany a nepatrnú závažnosť, keďže styk aj vzťah dieťaťa s poškodeným bol obnovený a ako sa vyjadril poškodený vo svojej výpovedi, s dcérou má „fantastický vzťah“. Zároveň obžalovaná poukázala na súdnu prax v obdobných prípadoch (viď rozsudok KS Nitra, sp.zn. 2To/22/2013 zo dňa 03.04.2013, rozsudok KS Banská Bystrica, sp.zn. 2To/58/2014 zo dňa 19.06.2014). Okresný súd Prešov v konaní vedeným pod sp. zn. 5T 33/2019 však v rozpore s rozhodovacou praxou a okolnosťami prípadu príslušný princíp vo vzťahu ku obžalovanej neaplikoval a vyslovil vinu. Za účelom sumarizácie uviedla, že v jej

prípade neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 349 Tr. zákona, nakoľko absentuje znak úmyselného zavinenia, keďže k styku nedochádzalo z dôvodu odmietavého postoja dieťaťa, vyčerpania civilných opatrení, keďže Výzva, pojednávanie a poučenie na pojednávaní nespĺňali náležitosti podľa CMP a vykonávacieho predpisu, pričom pojednávanie a ústne poučenie ani je možné kvalifikovať za civilné opatrenia v zmysle CMP a § 349 Tr. zákona, chronologická postupnosť použitia civilných opatrení a následné protiprávne konanie, a napokon samotná „bezvýslednosť“, keďže od 08.09.2017, kedy došlo po úpornej snahe k postupnej eliminácii odporu dieťaťa, sa styk vykonával v zmysle neodkladného opatrenia. Ak aj súd v rozpore s právnym stavom uvedené nezohľadnil, mal v súlade s rozhodovacou praxou pristúpiť k použitiu princípu ultima ratio. V nadväznosti na vyššie uvedené v závere odôvodnenia odvolania obžalovaná navrhla, aby Krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a oslobodil ju spod obžaloby.

Poškodený I. A. H. prostredníctvom svojho splnomocnenca súdu prvého stupňa podaním zo dňa 04.08.2023, doručeným súdu elektronickými prostriedkami dňa 04.08.2023 vyjadril k odvolaniu Okresnej prokuratúry Prešov tak, že toto odvolanie čo do výroku o treste je opodstatnené a dôvodné. Podľa jeho názoru obžalovanej bol uložený neprímerane nízky trest za spáchanú trestnú činnosť. Uvedený trest je na prvý pohľad neprímerane nízky a vybočuje zo štandardov súdnej praxe v obvode Krajského súdu v Prešove. Takýto neprímerane nízky trest zároveň dostatočne nezabezpečuje individuálnu a najmä generálnu prevenciu pred páchaním obdobnej trestnej činnosti, ktorá je v posledných rokoch častá a ide v podstate o „národný šport“, kedy jeden rodič marí styk druhého rodiča s maloletým dieťaťom, napriek existencii súdneho rozhodnutia, ktoré vydal súd ako autorita a ktoré je pre rodičov záväzné. V tomto smere poškodený poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/37/2022 zo dňa 11.01.2023, ktoré jednotlivé časti vo svojom vyjadrení citoval. Práve názor prezentovaný v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/37/2022 zo dňa 11.01.2023 predstavuje správne pochopenie ukladanie trestu v obdobných prípadoch. Pokiaľ ide o dlhodobé marenie výkonu úradného rozhodnutia (o styku rodiča s mal. dieťaťom), individuálnej a generálnej prevencii, v zmysle právnych názorov Krajského súdu v Prešove, zodpovedá uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, a nie uloženie peňažného trestu, resp. iného alternatívneho trestu.

K písomným dôvodom odvolania okresného prokurátora zaslala vyjadrenie taktiež obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne, podaním zo dňa 12.04.2024, doručeným tunajšiemu súdu elektronickými prostriedkami dňa 12.04.2024, v ktorom uviedla, že s podaným odvolaním a jeho odôvodnením nesúhlasí. Odvolacie dôvody nemajú oporu v komplexnom posúdení skutkového stavu, nezohľadňujú uskutočnené dokazovanie a závery z neho plynúce, sú v rozpore s preukázanými okolnosťami predmetného prípadu pričom neberú do úvahy závažné vady, ktorých sa dopustil nielen civilný súd, ale aj orgány činné v trestnom konaní a následne trestný súd v prejednávanej veci, pričom namietané vady podrobne analyzovala v písomných dôvodoch svojho odvolania. Ďalej v súvislosti s argumentom Okresnej prokuratúry v Prešove, že styk sa začal realizovať až po výkone rozhodnutia, po 8 mesiacoch, je nevyhnutné upriamiť pozornosť krajského súdu na 2 skutočnosti a to, že predmetom tohto trestného stíhania je obdobie od mája 2017, pre iné obdobie sa dokazovanie nevykonávalo a preto nie je možné bez ďalšieho usudzovať či a prečo sa styk neuskutočňoval, resp. ako bol predtým upravený, a taktiež okresný súd v rozsudku sp. zn. 32C/23/2018-125 zo dňa 17.05.2019 konštatuje, že poškodený vycestoval na miesto styku od vydania uznesenia o neodkladnom opatrení zo dňa 20.03.2017 do 07.09.2017 iba 5 krát, z toho iba 4 krát v období, pre ktoré je vedené trestné stíhanie, čo znamená, že skutočnosť, že poškodený sa o osobný styk ani nepokúsil, jej nemôže byť pričítaná na ťarchu. Pokiaľ prokurátor poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6CoP/1/2018, je potrebné poukázať na to, že civilný súd sa pri hodnotení skutkového stavu nachádza iba v rovine akéhosi predpokladu, možnosti a dokonca operuje s pochybnosťami. Súd v trestnom konaní však pri rozhodovaní musí pracovať jedine a výlučne s jednoznačne preukázanou vinou, v opačnom prípade sa uplatňuje princíp „in dubio pro reo“. Záver orgánov činných v trestnom konaní a súdu v trestnom konaní o tom, že obžalovaná nedostatočne pripravovala dieťa na styk nemá oporu v dokazovaní, keďže o tom neexistuje akýkoľvek dôkaz. Tak civilný, ako aj trestný súd a orgány činné v trestnom konaní úplne nekriticky a v rozpore s faktickým stavom prevzali rétoriku poškodeného. Samotnú skutočnosť, že dcéra styk odmieta a ako matka po neúspešnom prehovraní obžalovaná rešpektovala jej vôľu, nemožno považovať za absenciu prípravy a už vôbec nie úmyselnú. Napokon F. J. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že nerešpektovanie odmietavého postoja dieťaťa a použitie sily je v rozpore so záujmami maloletej. Uvedené taktiež potvrdzuje aj konanie samotnej zákonnej sudkyne, ktorá pri výkone rozhodnutia dňa 08.09.2017 vyzvala obžalovanú, aby vzala nasilu dieťa, ktoré odmietať ist' za poškodeným, avšak po

tom, čo bola svedkom ako sa vzpiera, konštatovala „dobre B., nemusíš.“ Samotná sudkyňa netrvala na fyzickom prelomení odporu. V súvislosti s údajnou absenciou prípravy, či jej nedostatočnosťou menovaná zdôrazňuje, že prevzatie tvrdenia poškodeného bez akýchkoľvek dôkazov je absolútne nezákonným postupom v procese hodnotenia skutkových okolností a následného vyslovenia viny. V uvedenom kontexte sa zvlášť podstatným javí konštatovanie prokurátora, v zmysle ktorého „aj napriek upozorneniam súdu vyplýva neznalosť matky dieťa pripravovať na styk s otcom...“ Nemožno sa stotožniť s tvrdením odvolateľa, že uvedené obžalovanú nezabavuje trestnoprávnej zodpovednosti, práve naopak, ak nie je prítomná jej znalosť, potom je a priori vylúčené, aby mohla byť postihnutá za úmyselný trestný čin. Odvolateľ ďalej cituje z uznesenia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 26CoE/15/2018 zo dňa 03.04.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie údajne využil všetky zákonom predvídané podmienky, nariadil výkon uznesenia a vyzval povinnú s upozornením na následky nesplnenia povinností, nariadil pojednávanie, uložil jej pokutu a dňa 08.09.2017 uskutočnil výkon rozhodnutia. K predmetným údajným civilným opatreniam, obžalovaná zaujala podrobné stanovisko vo svojom odvolaní, pričom doplnila, že v zmysle § 383 ods. 1 Civilného sporového poriadku bol civilný súd navyše oprávnený pristúpiť k zastaveniu výplaty rodičovského príspevku a taktiež aj k zastaveniu výplaty prídavku na dieťa, čo znamená, že k vyčerpaniu prostriedkov nedošlo. Taktiež poukázala na to, že v zmysle rozhodnutí trestných súdov nie je uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia civilným opatrením, ale úkonom, ktorým sa začína konanie, v rámci ktorého je možné civilné opatrenie uložiť a teda uznesenie o nariadení výkonu predstavuje „iba“ nevyhnutný predpoklad pre jeho prípadné následné uloženie.

Vo vzťahu k požadovanému prísnejšiemu potrestaniu obžalovanej menovaná poukázala na skutočnosť, že pôvodné trestné stíhanie v štádiu prípravného konania bolo uznesením OR PZ zastavené a následná sťažnosť poškodeného uznesením Okresnej prokuratúry v Prešove, sp. zn. 1Pn 813/17/7707-7 zo dňa 31.08.2017 bola zamietnutá s tým, že skutok nie je trestným činom, keďže s poukazom na rozsudok NS SR, sp. zn. 3Tdo/59/2013 zo dňa 26.02.2014 neboli vyčerpané prostriedky civilného práva. Právnym paradoxom je, že dňa 08.03.2018 Okresná prokuratúra v Prešove opätovne vrátila pôvodne zastavenú trestnú vec na opätovné prešetrenie s tým, že sa oprela o prekonané rozhodnutie NS SR, sp. zn. 5Tdo/24/2012, ktoré pri neodkladnom opatrení v rozpore so znením zákona nevyžadovalo bezvýsledné využitie civilných prostriedkov. Je nespochybniteľné, že princíp právnej istoty na strane obžalovanej bol v danom trestnom konaní porušený. Z predmetného vyvstávajú nasledovné relevantné skutočnosti, a to, že uvedené rozhodnutia Okresnej prokuratúry v Prešove sú dôkazom, že k vyčerpaniu prostriedkov civilného práva nedošlo a opätovné trestné stíhanie sa v rozpore so zákonom opiera o prekonané rozhodnutie NS SR. V kontexte namietaného sa nanajvýš prekvapivým javí postup odvolateľa, ktorý za danej situácie, keď najprv konštatoval, že podmienky pre trestné stíhanie neboli splnené a skutok nie je trestným činom, požaduje za dotknuté konanie priam exemplárne potrestanie. K odkazu odvolateľa na uznesenie KS Prešov, sp.zn. 10To/37/2022 zo dňa 11.01.2023 je na mieste poznamenať, že je pre daný prípad vo vzťahu k výške trestu absolútne neaplikovateľné. V právnej veci, na ktorú odkazuje odvolateľ bolo vedené trestné stíhanie pre skutky od marca 2012 do júna 2013, t.j. za obdobie 16tich mesiacov, pričom v prejednávacom prípade sa jedná o obdobie od mája 2017 do augusta 2018, pričom je potrebné zdôrazniť, že poškodený sa počas celého mesiaca máj do miesta bydliska vôbec nedostavil, v mesiacoch jún a júl sa dostavil iba raz. Relevantná v danej veci je ale skutočnosť, že ešte pred začatím trestného stíhania boli použité civilné opatrenia, čo sa v prípade poškodenej nestalo. Obžalovaná zastáva názor, že uznesenie KS Prešov, sp. zn. 10To/37/2022 je nepoužiteľné pre prejednávany prípad, keďže absentujú dôvody nielen pre aplikáciu prísnejšieho trestu, ale aj pre uloženie akéhokoľvek trestu a vyslovenia viny a to z dôvodov uvádzaných v podanom odvolaní aj s poukazom na v ňom citované rozsudky. Na záver obžalovaná konštatovala, že v súvislosti s odkazom odvolateľa na vyššie uvádzané uznesenie KS Prešov vyvstáva pochybnosť o jeho postupe, keď predmetné uznesenie vo svojom vyjadrení k napadnutému rozsudku ako prvý uviedol poškodený a odvolateľ ho opätovne bez náležitého posúdenia nekriticky prevzal. V nadväznosti na uvedené v plnom rozsahu zotrvala na ňou podanom odvolaní a navrhla, aby ju krajský súd spod obžaloby oslobodil.

Ďalej k odvolaniu obžalovanej zaslal tunajšiemu súdu podaním zo dňa 05.01.2024, doručeným elektronickými prostriedkami toho istého dňa, vyjadrenie poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca. V prvej časti svojho vyjadrenia zrekapituloval podanie smerujúce k odvolaniu prokurátora. Ďalej podľa jeho názoru odvolanie obžalovanej je nedôvodné a jej obhajoba v trestnom konaní nemôže obstáť. Jej obranu považuje za absolútne nedôvodnú, ktorá nie je za žiadnych okolností spôsobilá vyvrátiť jej trestnú zodpovednosť za stíhané skutky, pričom v priebehu vyšetrovania a ani v rámci celého hlavného pojednávania nebol vykonaný ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by bol v jej

prospech. V ďalšej pomerne obširnej časti svojho vyjadrenia poškodený rozsiahlo analyzuje v konaní zabezpečené a vykonané dôkazy a zároveň ich podľa svojho názoru hodnotí, pričom z obsahu vyjadrenia je krajskému súdu zjavné, že uvedené tvrdenia poškodený rovnakým spôsobom prezentoval aj v konaní pred súdom prvého stupňa a to jednak v listinnej podobe, ako aj na hlavnom pojednávaní. V záverečnej časti svojho vyjadrenia poškodený odvolaciemu súdu navrhol, aby tento zamietol odvolanie obžalovanej a na podklade odvolania okresného prokurátora zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že obžalovanej uloží trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, s primeranou skúšobnou dobou.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, proti ktorému obžalovaná a okresný prokurátor podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, príhliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k nasledujúcim záverom.

Úvodom je potrebné ozrejmiť, že odvolací súd v prejednávanej trestnej veci nariadil termín verejného zasadnutia, ktoré sa konalo dňa 16.04.2024 za prítomnosti prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov, poškodeného, jeho splnomocnenca, obžalovanej a jej obhajkyne. V rámci verejného zasadnutia po výzve predsedu senátu či jednotliví odvolatelia trvajú na podanom odvolaní, intervenujúci prokurátor uviedol, že po oboznámení sa s celým spisovým materiálom berie podané odvolanie v celom rozsahu späť, na čo súd procesným uznesením v zmysle § 312 ods. 4 Tr. poriadku uvedené späť vziať odvolania vzal na vedomie.

Na druhej strane obhajoba uviedla, že na svojom odvolaní naďalej trvá. Preto po podaní správy o stave veci, postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku doplnil dokazovanie. V zmysle § 269 Tr. poriadku odvolací súd prečítaním oboznámil uznesenie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 30P/519/2015 zo dňa 29.06.2016, v zmysle ktorého sa mení uznesenie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 30P/24/2016 zo dňa 12.02.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 10CoP/5/2016 zo dňa 22.03.2016 v časti úpravy styku tak, že upravuje predbežne styk otca s mal. B. H., nar. XX.XX.XXXX tak, že otec maloletého dieťaťa (pozn. poškodený) je oprávnený sa s ním stykať každý párnny týždeň v mesiaci od piatku 16.00 hod. do nedele do 18.00 hod., každý rok počas letných prázdnin v mesiaci júl od 01.07. od 09.00 hod. do 07.07. do 18.00 hod. a mesiaci august od 01.08. od 09.00 hod. do 07.08. do 18.00 hod., otec je povinný mal. B. H. prevziať v mieste bydliska matky v určený deň a čas a v určený deň a čas maloletú v mieste bydliska matke odovzdať, matka je povinná maloleté dieťa na styk s otcom riadne pripraviť a v stanovenom čase ho otcovi v mieste svojho bydliska odovzdať a v stanovenom čase ho od otca v meste svojho bydliska prevziať, pričom toto predbežné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností rodičov k mal. B. H., nar. XX.XX.XXXX vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 30P/519/2015. Ďalej bolo súdom prečítané uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 30P/519/2015 zo dňa 20.03.2017, z ktorého plynie že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia sa zamieťa, pričom súd upravil styk otca s mal. B. H., nar. XX.XX.XXXX tak, že otec maloletého dieťaťa je oprávnený sa s ním stykať každý párnny týždeň v roku, a to v piatok od 16.00 hod. do 18.00 hod., v sobotu od 09.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 09.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti matky.

V ďalšom priebehu verejného zasadnutia obhajkyňa obžalovanej navrhla doplniť dokazovanie prehratím obrazovo-zvukového záznamu z výkonu rozhodnutia okresného súdu zo dňa 08.09.2017, ako aj prečítaním uznesenia Okresného súdu Prešov 27Em/1/2017 zo dňa 05.05.2017, ktorý návrh bol súdom postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. poriadku odmietnutý, vzhľadom k tomu, že uvedené dôkazy boli vykonané pred okresným súdom.

V rámci konečných návrhov obhajkyňa obžalovanej zotrvala na dôvodoch podaného odvolania a trvala na zrušení napadnutého rozsudku, s tým aby odvolací súd sám rozhodol o oslobodení obžalovanej, k uvedenému prednesu sa pripojila aj samotná obžalovaná, ktorá doplnila, že maloletej v ničom nebránila, v tom čase rešpektovala vôľu svojej dcéry. Intervenujúci prokurátor, vzhľadom k tomu, že odvolanie zo strany prokuratúry v priebehu verejného zasadnutia vzal späť uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný, správny a spravodlivý čo sa týka výroku o vine, ako aj o treste, preto navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť ako nedôvodné. Poškodený právo konečného návrhu využil tak, že namietal vyjadrenia obžalovanej v jej odvolaní v súvislosti s jeho vzťahom s maloletou. Záverom

splnomocnenec poškodeného v rámci konečného návrhu reagoval na situáciu, ktorá vznikla späťvzatím odvolania zo strany intervenujúceho prokurátora, s tým, že považujú trest uložený napadnutým rozsudkom za neprimerane mierny.

Na základe takto vykonaného verejného zasadnutia, s ohľadom na späťvzatie odvolania okresného prokurátora preto odvolací súd postupoval v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku vo výlučnej súvislosti s odvolaním obžalovanej. Z dôvodov napadnutého rozsudku je zrejmé, že prvostupňový súd postupoval v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku, pričom jasným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že v zmysle ustálenej súdnej praxe v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (*mutatis mutandis* uznesenie NS SR sp. zn. 3Tdo/21/2021, uznesenie NS SR sp. zn. 4Tost/33/2015). V súvislosti s uvedeným preto krajský súd ako súd odvolací odkazuje v celom rozsahu na okresným súdom prezentované písomné dôvody uvedené v napadnutom rozsudku. Po vyhodnotení prezentovaných dôvodov vyplývajúcich z napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že s uvedenými dôvodmi je možné sa stotožniť a v plnej miere na ne v podrobnostiach poukazuje.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivito aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Z hľadiska otázky viny, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania, kedy vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhovel všetkým návrhom strán trestného konania na vykonanie dokazovania, pretože tieto považoval za relevantné pre náležité objasnenie skutkových a právnych okolností, napokon dospel k záveru, že skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa stal. Podľa okresného súdu ani samotná obžalovaná nepopierala skutočnosť, že styk poškodeného s maloletou v dňoch, ktoré sú uvedené v skutku na základe rozhodnutia civilného súdu sa neuskutočnili, pričom uvedené vyplývalo aj z výpovedí poškodeného a svedkov E., H. a L.. Napokon, ako z výpovede obžalovanej, tak aj poškodeného vyplynulo, že posledný styk poškodeného s dcérou bol realizovaný v januári 2017 a následne sa realizoval až v rámci súdom nariadeného výkonu rozhodnutia dňa 08.09.2017. Súd prvého stupňa v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku konštatoval, že obrana obžalovanej bola postavená na odmietaní styku poškodeného s maloletou pre ohrozené fyzické a psychické zdravie maloletej a pre podozrenie zo sexuálneho zneužívania. Súd mal preukázané, že pred začatím trestného stíhania boli využité všetky zákonné možnosti na vynútenie si rozhodnutia, ktoré je možné realizovať v civilnom konaní, teda, že obžalovanej bola uložená poriadková pokuta, ako aj bol nariadený výkon rozhodnutia v konaní vedenom pod sp. zn. 27Em/1/2017. Pri posúdení úmyselného zavinenia okresný súd zdôraznil, že obžalovaná na základe rozhodnutí civilného súdu vedela o svojich povinnostiach vo vzťahu k styku a tieto jej boli opakovane, aj v konaní sp. zn. 27Em/1/2017 vysvetlené na pojednávaní konanom dňa 25.07.2017, pričom z už vydaného neodkladného opatrenia (pozn. v konaní vedenom na Okresnom súde pod sp. zn. 30P/519/2015) obžalovaná vedela o svojich povinnostiach dieťa na styk s poškodeným riadne a včas pripraviť.

Podľa názoru konajúceho súdu nebolo na vôli obžalovanej, či styk umožní alebo neumožní a za akých podmienok, naopak, bolo jej povinnosťou za akýchkoľvek okolností toto rozhodnutie súdu rešpektovať, čo obžalovaná neurobila. Pri hodnotení vykonaného dokazovania súd poukázal na to, že z obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prehratý je zrejmé, že dieťa pri výkone rozhodnutia bolo v priaznivom zdravotnom stave na to, aby sa mohlo s poškodeným hrať v priestoroch rodinného domu, k čomu napokon došlo, hoci obžalovaná na začiatku výkonu rozhodnutia, podobne ako v predchádzajúcich prípadoch, tento styk nemienila umožniť s poukazom na zdravotný stav dieťaťa a k styku napokon došlo až po hodinovej intervencii zo strany sudkyne, pričom zo záznamu je zrejmé, že dieťa bolo veselé, hralo sa a na poškodeného reagovalo prirodzene a bez obáv. Aj z iných obrazovo-zvukových záznamov oboznámených v priebehu hlavného pojednávania vyplynuli vyjadrenia

obžalovanej, že styk neumožní, pričom nie vždy argumentovala, že dieťa s poškodeným nechce ísť, uviedla pritom aj skutočnosť, že si je vedomá trestnoprávných následkov. Sudca v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku konštatoval, že styk bol určený za prítomnosti obžalovanej, teda táto bola povinná využiť všetky možnosti, aby dieťa za jej prítomnosti realizovalo styk s poškodeným, pričom ak to zdravotný stav dieťaťa nedovoľoval, bolo povinnosťou obžalovanej navrhnuť poškodenému náhradný termín. Čo sa týka zmien nálad u maloletej, ako to vyplynulo aj zo znaleckého posudku F. K., po styku bolo dieťa plačlivé z dôvodu jeho citovej naviazanosti na matku, ale aj napriek tomu podľa názoru okresného súdu bolo povinnosťou obžalovanej poškodenému dieťa odovzdať aj proti vôli dieťaťa. Súd sa na základe uvedeného znaleckého posudku stotožnil s názorom znalkyne, že je v najlepšom záujme dieťaťa obnoviť pravidelný kontakt s poškodeným a realizovať styk s oboma rodičmi, nakoľko má vybudovaný citový vzťah k obom rodičom, čo pre svoj vývin potrebuje. K otázke ďalšieho dôvodu, pre ktorý obžalovaná odmietala umožnenie styku, teda podozrenia zo sexuálneho zneužívania maloletej poškodeným, na uvedené obžalovaná reagovala podaním trestného oznámenia a návštevou lekárov - špecialistov, pričom v priebehu trestného stíhania vedeného na Okresnom riaditeľstve PZ Liptovský Mikuláš neboli tieto skutočnosti preukázané, výsledkom čoho bolo zastavenie trestného stíhania. Napokon aj civilný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 30P/519/2015 pri návrhu obžalovanej na nariadenie neodkladného opatrenia za účelom zákazu styku poškodeného s maloletou tieto skutočnosti reflektoval a styk upravil tak, aby bol vykonávaný naďalej za prítomnosti matky, nakoľko aj podľa názoru civilného súdu je správne a spravodlivé, aby otec, ktorý je rodičovsky rovnako hodnotný ako matka, si mohol plniť svoju otcovskú rolu v plnej miere, pričom s ohľadom na závažné skutočnosti uvádzané matkou (obžalovanou), považoval civilný súd prítomnosť matky za záruku toho, že pri vzájomnom stretávaní otca s maloletou bude zabezpečená ochrana záujmov maloletého dieťaťa. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, z hľadiska subjektívnej stránky súd vyhodnotil konanie obžalovanej ako konanie v nepriamom úmysle, keďže menovaná vedela, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného Tr. zákonom, ktorým je záujem na dodržiavaní rozhodnutí súdu, a pre prípad, že ho spôsobí, bola s tým uzrozumená.

Krajský súd preto v zásade nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto korešpondujú s výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý bola obžalovaná stíhaná, uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa stal, má znaky trestného činu a spáchala ho obžalovaná, pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Súd ďalej poukazuje na ustálenú konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (primerane uznesenie NS SR, sp. zn. 4Tost/33/2015, uznesenie ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 350/2014).

Subsidiárne teda je možné konštatovať, že odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci treba vnímať v súhrne, čo je možné vnímať tak, že ak sa súd vyššieho stupňa stotožňuje v plnom rozsahu s príslušnou časťou odôvodnenia súdu nižšieho stupňa (ako v prejednávanom prípade bolo vyššie uvedené), je akceptovateľné, aby na ňu len odkázal, bez toho aby sa neúčelne opakovala tá istá argumentácia (m. m. uznesenie NS SR 4Tdo/78/2020). V tejto súvislosti preto súd konštatuje, že by bolo nadbytočné odôvodnenie svojho rozhodnutia poňať ako opätovné hodnotenie vykonaného dokazovania, ktoré okresný súd značne extenzívne vykonal na hlavnom pojednávaní a na ktoré reflektoval vo svojom rozhodnutí. Podľa názoru krajského súdu súd prvej inštancie postupoval správne, za zachovania všetkých práv strán konania v plnej miere, vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré viedli súd k zreteľnému objasneniu skutkového stavu a ku spravodlivému rozhodnutiu.

Nie je teda možné sa stotožniť s argumentáciou obžalovanej, že okresný súd dospel k svojim záverom na základe svojvoľného hodnotenia dôkazov a že uvedené závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Práve naopak, ako to už bolo konštatované odvolacím súdom, súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie ako to predpokladajú základné zásady trestného konania vyplývajúce z ust. § 2 ods. 10, 11, 12 Tr. poriadku. Nemožno opomenúť ani evidentné zachovanie práva rovnosti zbraní (kontradiktórnosť), ktoré v prejednávanom prípade podľa názoru krajského súdu bolo stranami konania

až nadužívané. Okresný súd pri vyhodnocovaní jednotlivých skutočností vychádzal iba zo zákonných dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci hlavného pojednávania, a s ktorými dôkazmi boli strany konania dostatočne oboznámené. Nad rámec uvedeného krajský súd len pripomína, že zachovanie práva na spravodlivý proces neznamena nárok na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. jej právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva, pričom je potrebné mať na pamäti, že je právomocou všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, nie je nutné doň zasahovať (m. m. nález ÚS SR, I. ÚS 79/09).

Podľa názoru krajského súdu obžalovanou konštatovaná námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je ničím podložená. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k totožným záverom ako súd prvého stupňa, pričom opätovne konštatuje, že rozsudok spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Pokiaľ obhajoba argumentuje, že súd konal svojvoľne, a prijal závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd konštatuje, že okresný súd vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku. To znamená, že ak súd neuveril obhajobe obžalovanej a vykonané dôkazy vyhodnotil v inom smere, ako si to obhajoba priala, nemožno uvedené samo o sebe považovať za svojvoľu, ani za arbitrárnosť (opätovne v danej súvislosti súd poukazuje na vyššie uvedenú konštantnú judikatúru). Naopak krajský súd konštatuje, že pri hodnotení vykonaného dokazovania okresný súd postupoval správne, keď dospel k vyššie uvedeným záverom.

Odvolací súd v kontexte obrany obžalovanej sa pri hodnotení prejednávaneho prípadu sústredil najmä na skutočnosť, ako sa menovaná mala správať po dátume 20.03.2017, kedy bolo uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 30P/519/2015 nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol upravený styk poškodeného s maloletou, pričom uvedené súdne konanie iniciovala obžalovaná návrhom na úpravu styku poškodeného s maloletou tak, že tento sa zakazuje. Tento návrh obžalovaná odôvodnila predovšetkým tým, že vzhľadom na aktuálny nepriaznivý psychický stav maloletej a podozrenie zo sexuálneho zneužívania maloletého dieťaťa poškodeným došlo k takej zmene správania u maloletej, ktorá odôvodňuje zmenu úpravy styku. Krajský súd dáva do pozornosti to, že v tomto štádiu civilný súd mal v tom čase informácie a dôkazy, poskytnuté jednak zo strany obžalovanej, poškodeného, ale aj štátnych inštitúcií zabezpečujúcich sociálnoprávnu ochranu maloletých detí. Na základe uvedeného však dospel k záveru, že aj napriek uvedenému podozreniu zo strany obžalovanej v tom čase, ktoré do istej miery osvedčovali odborné autority zo strany lekárov, civilný súd v prejednávanej veci v snahe ochrániť záujmy maloletej pred údajným protiprávnym konaním poškodeného a súčasne zachovať možnosť ďalšieho styku otca s maloletou pre riadny vývoj a vývin maloletej, ako aj jej vzťahu s poškodeným upravil styk tak, aby sa tento odohrával za stálej prítomnosti obžalovanej. Tým súd zdefinoval ako sa mala obžalovaná správať a vytvoril podmienky pre riadny priebeh styku. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, a ako na to aj správne poukázal okresný súd, obžalovaná akýmkoľvek spôsobom neprejavila záujem o realizáciu styku a v tomto smere zaujala zjavne zamietavý postoj, ktorý prezentovala ako zachovanie vôle a záujmu maloletej.

K námietke obhajoby súvisiacej s absenciou poučenia o povinnosti obžalovanej pripraviť maloletú na styk, krajský súd poukazuje na ním doplnené dokazovanie na verejnom zasadnutí. V zmysle výrokovvej časti uznesenia Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-146 zo dňa 29.06.2016 matka bola povinná maloleté dieťa na styk s otcom riadne pripraviť a v stanovenom čase ho otcovi v mieste svojho bydliska odovzdať a v stanovenom čase ho od otca v mieste svojho bydliska prevziať. Z uvedeného plynie, že obžalovaná bola už v tomto uznesení o nariadení predbežného opatrenia poučená o jej povinnosti pripraviť maloletú na stretnutia s poškodeným. Následným uznesením vo veci Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-478 zo dňa 20.03.2017 bol návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý a zároveň bol styk upravený v tom smere, že sa má vykonávať za prítomnosti matky, pričom ako to vyplýva z pripojeného spisového materiálu, argumentáciu okresného súdu o záujme ochrany maloletého dieťaťa, ako aj jeho zdravom vývine si osvojil aj odvolací súd v potvrdzujúcom uznesení 17CoP/15/2017. Na tomto mieste je nutné konštatovať, že uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-478 zo dňa 20.03.2017 nedošlo akýmkoľvek spôsobom ku zrušeniu nariadeného neodkladného opatrenia (uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-146 zo dňa 29.06.2016), pričom bol upravený styk tak ako to už bolo vyššie uvádzané. Preto nemožno súhlasiť s argumentáciou obhajoby, že súd nemôže predpokladať, že si obžalovaná musí svoje povinnosti vyplývajúce zo súdnych rozhodnutí vyvodit'. Uvedená povinnosť pripraviť maloletú na styk bola explicitne

vyjadrená vo výrokovej časti uznesenia Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-146 zo dňa 29.06.2016 a uvedené neodkladné opatrenie (zároveň aj povinnosť matky) ostalo v platnosti až do meritórneho rozhodnutia vo veci.

Ďalej k uvedenej problematike krajský súd uvádza, že aj okresný súd v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku správne poukázal na to, že obžalovaná vedela o svojich povinnostiach vo vzťahu k styku a tieto jej boli aj v konaní pod sp. zn. 27Em/1/2017 vysvetlené ako na pojednávaní, tak aj v rozhodnutiach vydaných v predmetnej veci. Súd prvej inštancie taktiež správne konštatoval, že aj napriek tomu, že v uznesení o nariadení neodkladného opatrenia zo dňa 20.03.2017 (č. k. 30P/519/2015-478) nie je výslovne zopakovaná povinnosť dieťa na styk pripraviť a odovzdať, pretože sa len menila časť pôvodného neodkladného opatrenia, aj bez toho výroku vzhľadom na to, že sa styk už predtým uskutočňoval, vedela obžalovaná o svojich povinnostiach maloletú na styk s poškodeným riadne a včas pripraviť. Odvolací súd len okrajovo dáva do pozornosti zásadu *errore veritas non amittitur* (omylom sa na pravde nič nemení), teda pokiaľ obžalovaná pri svojej obrane poukazovala na to, že jej nebola stanovená povinnosť, to automaticky neznamená, že bola oprávnená ignorovať vo veci vydané právoplatné rozhodnutia, ktoré jej v skutočnosti reálne aj uvedenú povinnosť stanovili, pričom zároveň o tejto povinnosti bola opakovane poučená. Uvedené skutočnosti vo svojom súhrne vedú odvolací súd k totožnému záveru, ako súd prvého stupňa, že obžalovaná v danej veci postupovala úmyselne a dospela ku vnútornému rozhodnutiu vedome nerešpektovať nariadenie súdu.

V ďalšej časti je potrebné poukázať aj na to, že obžalovaná poprela spáchanie trestného činu brániac sa tým, že svojím konaním sledovala najlepší záujem a vôľu maloletej, pričom nebránila v styku, ale vnímajúc odmietavý postoj dcéry tejto nechcela uškodiť. Ako to správne vyhodnotil vo svojom rozsudku okresný súd, aj krajský súd dospel k názoru v tomto kontexte, že obžalovaná nemala v danom ohľade rešpektovať vôľu maloletej, pričom musí prijať plnú zodpovednosť za to, že nevytvorila také podmienky, aby sa dcéra mohla s poškodeným stretnúť, hoci jej takáto povinnosť bola uložená súdom. Nemožno nesúhlasíť s názorom prvostupňového súdu, že nebolo na vôli obžalovanej, či styk umožní alebo neumožní a za akých podmienok. S ohľadom na uvedené je nutné pripomenúť uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-478 z 20.03.2017, ktoré aj napriek snahe obžalovanej zamedziť styk maloletej s poškodeným, súd menovanej uložil povinnosť umožniť poškodenému stretávanie s dcérou, za prítomnosti obžalovanej. Obžalovaná mala, resp. musela rešpektovať autoritatívne rozhodnutie súdu, a tým, že tak nekonala vznikla u menovanej trestná zodpovednosť za svoje konanie.

Podľa § 349 Tr. zákona, kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takého rozhodnutia alebo dohody alebo kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Krajský súd konštatuje, že marenie výkonu neodkladného opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých znamená, že neodkladné opatrenie, ktoré má byť v čase činu vykonané, fakticky v dôsledku konania páchatel'a nie je vykonané a vykonať ho nemožno. Podmienkou trestnej zodpovednosti však nie je úplne zmarenie výkonu neodkladného opatrenia, ale podstatné je, že v dôsledku úmyselného protiprávneho konania páchatel'a nebolo rozhodnutie o úprave styku rodiča s maloletými deťmi napriek výkonu tohto rozhodnutia plnené riadne. Vyššie citované zákonné ustanovenie chráni výkon súdnych rozhodnutí alebo súdom schválených dohôd o výchove maloletých detí. Ďalej je potrebné poukázať na to, že pod pojmom opatrenia v civilnom procese je nutné rozumieť spôsoby donútenia, ktoré zákon predpokladá v ust. § 370 CMP a násl., teda predovšetkým ide o nariadenie pojednávania, na ktorom vyzve povinného (obžalovanú) k plneniu, uložením pokuty pre nesplnenie povinnosti a následne dochádza k nariadeniu výkonu rozhodnutia. Ako to vyplýva z ustálenej súdnej praxe ak je výzva uložená súdom pred nariadením výkonu rozhodnutia bezvýsledná, súd môže tomu, kto sa odmieta podrobiť súdnemu rozhodnutiu o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi postupne pokuty, pričom toto opatrenie je možno považovať za bezvýsledné ak aj potom, čo bola uložená pokuta, páchatel' marí výkon rozhodnutia, kde pre vznik trestnej zodpovednosti postačuje uloženie jednej pokuty (primerane uznesenie NS ČR, sp. zn. 11Tdo/640/2022). Preto pre naplnenie skutkovej podstaty žalovaného trestného činu sa vyžaduje, aby voči páchatel'ovi tohto trestného činu došlo v civilnom konaní aspoň k dvom bezvýsledne použitým vyššie uvedeným opatreniam.

Čo sa týka namietaného postupu zo strany obhajoby, týkajúceho sa nesprávneho posúdenia splnenia podmienky bezvýsledného použitia civilných opatrení, odvolací súd poukazuje na vyššie konštatované skutočnosti. Ako to aj správne vyhodnotil súd prvej inštancie, na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27Em/1/2017 smerujúcom k výkonu rozhodnutia súd uznesením č. k. 27Em/1/2017-48 zo dňa 05.05.2017 nariadil výkon uznesenia Okresného súdu Prešov, č. k. 30P/519/2015-478 zo dňa 20.03.2017. Následne dňa 05.05.2017 bola obžalovanej doručená zo strany súdu výzva podľa § 379 ods. 2 CMP, kde bola menovaná vyzvaná k podrobeniu sa súdnemu rozhodnutiu, ako aj bola poučená na následky neplnenia tejto povinnosti, kde uvedenú výzvu si obžalovaná prevzala dňa 15.05.2017. Dňa 25.05.2017 bolo vo veci uskutočnené pojednávanie, na ktorom bola vypočutá ako obžalovaná, tak aj poškodený, pričom dôležité je poukázať na to, že obžalovaná bola poučená zo strany súdu, že je povinná dieťa na styk pripraviť. Následne uznesením, č. k. 27Em/1/2017-222 bola obžalovanej v uvedenej veci uložená pokuta vo výške 300,- €, a dňa 08.09.2017 bol realizovaný výkon rozhodnutia. Za takéhoto stavu je teda nutné konštatovať, súhlasiac tak s okresným súdom, že aj napriek námietkam o nezákonných opatreniach zo strany obžalovanej, v skutočnosti došlo k bezvýsledným opatreniam civilného súdu, ako to predpokladajú ustanovenia Civilného mimosporového poriadku súvisiace s výkonom rozhodnutia vo veciach maloletých, teda že vo veci bolo nariadené pojednávanie, obžalovaná bola písomne vyzvaná k rešpektovaniu súdneho rozhodnutia, bola jej uložená pokuta a nakoniec bol realizovaný výkon rozhodnutia.

Aplikujúc uvedené v prejednávanej veci odvolací súd musí súhlasiť s názorom okresného súdu, keďže obžalovaná aj napriek právoplatnému rozhodnutiu civilného súdu, uvedené nerešpektovala aj keď jej v tom nebránili žiadne objektívne dôvody, maloletú na styk nepripravovala a poškodenému neumožnila stretávať sa s ňou, pričom takýmto svojím konaním úmyselne marila výkon takéhoto rozhodnutia, čím naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 349 Tr. zákona.

Krajský súd pre úplnosť dodáva, že v prejednávanej veci nedošlo k subsidiarite trestnej represie, resp. k použitiu princípu ultima ratio, keďže konanie obžalovanej aplikáciu uvedeného princípu nezodpovedalo. Z vyššie rozvinutých úvah nemožno obžalovanej prisvedčiť, že vo veci boli také okolnosti prípadu, ktoré by princípu ultima ratio odôvodňovali, práve naopak v danom prípade iba ochrana prostriedkami civilného práva nepostačovala, tieto boli opakovane použité bezvýsledne, preto konanie obžalovanej si vyžadovalo uplatnenie trestnoprávnych prostriedkov, vrátanej jej trestnoprávnej zodpovednosti.

Záverom, krajský súd nezistil ani pochybenia, ktoré by bolo možné vyhodnotiť v prospech obžalovanej v súvislosti s výrokom o uloženom treste. Uvedený trest zodpovedá zákonu a účelu trestu tak, ako si to vyžaduje ustanovenie § 34 Tr. zákona a tento odvolací súd považuje za zákonný a spravodlivý, pričom zohľadňuje jednak následok trestného činu, ako aj mieru zavinenia, ako to aj vo svojom odôvodnení uviedol okresný súd. Navyiac je potrebné uviesť, že uvedený trest v sebe zohľadňuje aj uplynutý čas od spáchania predmetného trestného činu, a zároveň že sa vzťahy medzi obžalovanou a poškodeným normalizovali styk sa začal realizovať tak, ako ho súdom uložené neodkladné opatrenie stanovilo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac možnosť zmeny rozsudku v prospech obžalovanej, a v zmysle zásady zákazu reformatio in peius, ani v jej neprospech, krajský súd odvolanie obžalovanej postupom podľa § 319 § Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.